

ԿՐՕՆԱԿԱՆ

ԵՐԵՒՈՅԹ ԵՒ ԻՍԿՈՒԹԻՒՆ,

Յ. 2. 1—4,

Միայն իմաստութիւնն տո՛ւր ինձ, ամենայն արարածոց ճարտարապետ, միայն իմաստութիւնն տո՛ւր. այդ իմաստութիւնը կը տանի ինձ սուրբ հետքով հոգիների սուրբ տաճարը: Տո՛ւր ինձ այն շնորհքն, որ խաբէութիւնից ու սխալանքից հեռու մնալով, վերկուրթեան ետեւից ընկնեմ և ոսկեպէս ճշմարտութեան կճէպից մինչև միջուկը անցկենալով թափանցեմ:

Աստուած գերագոյն իմաստութիւնն է:—Այսպէս ենք լսում, այսպէս ենք կարգում շատ անգամ սուրբ յայտնութեանց մէջ. և մեր կոչումն է իմաստուն լինել աշխարհիս հովտի մէջ ունեցած մեր պանդխտութեան օրերում:

Ի՞նչ է իմաստութեան խելութիւնը, — ձշմարիտ, բարի և գեղեցիկ բանի պարզ ճանաչումը. հեռանալն ամեն խաբէութիւնից, ամեն ինքնախաբուրթիւնից այն բաների մէջ, որ այս աշխարհիս ու յուստենական կեանքին են վերաբերում:

Իմաստութեան հակառակը յիմարութիւնն է, և յիմարը դատողութիւնն է անուամ որ և իցէ բանի վերայ՝ ոչ թէ նորա ինքնին, քննելով, այլ արտաքին էլնային է շլանում. բանի գրսի կողմին մտիկ տալով, սխալվումէ:

Սորա համար ծեր մարդն սովորաբար աւելի իմաստուն է, քան թէ անփորձ պատանին. հասակն առած մայրն աւելի իմաստուն է, քան թէ աշխարհիս անծանօթ դուստրն: Տարիքն առնելով, մարդը փորձառութիւններովը շատ բան է սորված լինում, և սխալանքի գալոցից դուրս եկած լինելով, ճշմարտութիւնը շատ աւելի լաւ է հասկացած լինում և այս ու այն խաբէութիւնիցը յետ դարձած լինում:

Յիմարը դատողութիւնն է անում մարդու արժանաւորութեան վերայ՝ մտիկ տալով նորա հագուստին, նորա ունեցած կարողութեանը, նորա ունեցած պաշտօնին. — բայց իմաստունը դատողու-

թիւն է անում նորա մասին՝ նորա ունեցած մտքերին ու գործերին մոտիկ տալով: Յիմարն՝ այն մարդուն է բարեպաշտ քրիստոնեայ համարում, որ ժամից յետ չէ ընկնում, անգիր սորված աղօթքներն ասելու իրան սովորութիւն է արել, շատ անգամ Աստուածաշունչ կամ ուրիշ հոգեշահ գրեանք է կարդում, և մեծ զուարճութիւններից հեռու մնում: Բայց իմաստունն այն մարդուն է բարեպաշտ քրիստոնեայ համարում, որ իւր ամեն մտածմունքների և արած գործերի մէջ շատ մարդասէր է, ամեն տեղ օգնում է, ամենին հասնում, ոչ որի սիրտը չէ ցաւացնում, հենց ասենք թէ՝ Աստուծոյ համար ու Աստուծոյ շնորհաց մէջ ապրում: Նորանց պտուղներին պիտի ճանաչենք նորանց:

Աստուած գերագոյն իմաստութիւն է. Նա է իմանում իսկական արժէքը՝ թէ՛ կենդանի և թէ՛ անկենդան արարածոց: Նորա առաջը նշանակութիւն չունի որ և իցէ՛ մարդու անունը, համբաւը: Նորա արդարութեան կշիռքի մէջ հաւասարապէս է կշռվում թագաւորական գաւազանն և աղքատ մոլորականի ցուպը. նորա համար ինչ որ պատահական է, գլխաւոր բան չէ համարվում:

Բայց մահկանացու մարդս երկար ժամանակ պտտումէ այս աշխարհիս վերայ խաբէութիւնների մէջ ընկնելով: Որովհետեւ ամեն մի մարդ աշխատումէ աւելի լաւ ելել, քան թէ իսկապէս է ինքը: Այս երեւոյթով մէկը խաբումէ միւսին: Մենք ըստ մեծի մասին չգիտենք՝ թէ ինչ են մարդիկն, այլ միայն ճանաչում ենք նոցա այնպէս, ինչպէս որ մեզ ելեալն: Մենք խոնարհում ենք սխալանքի առաջը՝ փոխանակ ճշմարտութեան առաջը ծունր դնելու: Մենք նկատում ենք միայն պատահական՝ երկրորդական բաները՝ փոխանակ նորա տակն եղած ճշմարտութիւնը տեսնելու: Մենք կանգնում ենք կրով ծեփած գերեզմանների առաջ, բայց չենք տեսնում նոցա մէջն եղած ոսկորներն ու պղծութիւնը:

Ուրեմն քրիստոնէական իմաստութեան գլխաւոր կանոնն է և պիտի լինի ամեն մի մարդու համար այս թէ՛ ելեալն ինչպէս զանազանի:

Այս կանոնի մէջն է մաքուր կեանքի բոլոր խելօքութիւնն: Ով որ կարողանար ամեն տեղ այս կանոնովը գնալ, ամենաիմաստուն մարդը կը լինէր: Սորա համար մեր զաւակների մաքումը պէտք է տպաւորենք այս իմաստութիւնը դեռ իրանց քնքոյշ հասակումն. այս կերպով նորա անդադար ճշմարտութեան ետեւից կընկնեն:

իրանց երազի մէջ չեն համարիլ. երբ որ զարթուն են, ճշմարիտ բաղդատութիւնն ոչ թէ իրանցից դուրս տեղում կր փնտռեն, այլ իրանց սրտի արժանաւորութեան մէջ, և մոլութեան թոյնը՝ թոյն կուտեն, որչափ էլ քաղցր լինի:

Այս կանոնիցը դուրս չգալ ամեն մի մարդ ոչ մի օր՝ եթէ որ ցանկանում է իւր երկնաւոր Հօր զաւակը լինելու: Այս կանոնով միայն գնալով, ազատ և հեռու կը մնայ նա կեանքի հազար ու մէկ փորձանքներից, վշտերից ու հոգսերից. պատճառ որ այս կեանքում մեզ անբաղդացնողը միշտ սխալանքն է միայն: Արտիհեաւ մենք կեանքի երեւոյթների վերայ ուղիղ կերպով չենք նայում, սխալ ու ծուռ կերպով ենք ըմբռնում: Մենք ստուերիցը աւելի ենք վախենում, քան թէ իսկական իրից, մենք մեր սիրտը աւելի մաշում ենք այն բանով, որ երազ է, քան թէ այն բանով, որ իրականութիւն է: Մենք ցաւում ենք աւելի մեր երեւակայած, քան թէ՛ մեր ճշմարիտ և յաւիտենական բարւոյ կորստեանը վերայ:

Եւ ուրիշ ի՞նչ է քրիստոնէութիւնը, եթէ ոչ միակ ճշմարիտ և իսկական աստուածային իմաստութիւն մարդոց համար: Նորա պահանջները կատարելով միայն՝ ստանում է մարդս վսեմ շքեղութիւն և ներքին հեծո՞ւն: Նա երեւոյթից և խաբէութիւնից բարձր է կանգնում ու այն անկախութեան հասնում, որ ոչ մի ուրիշ բան նորան տալ չէր կարող: Նա գիտէ՝ թէ ինչ է աշխարհիս բաղդատութիւնն ու անբաղդութիւնը, և ո՛չ մէկը՝ և ոչ միւսը կարող են զրկել նորան իւր սրտի հանգստութիւնից: Նա պատահմանքի խաղալիք չէ՝, նա գործ ունի միայն այն բանի հետ, ինչ որ յաւիտենական ճշմարիտ է, յաւիտենական բարի, յաւիտենական երջանկացնող. — նա կախումն ունի միայն իւր Աստուածանից և իւր հօգույ յաւիտենական կոչումից: Այսպէսով նա հասունանում է այն բարեպաշտութեան մէջ, որով ճանաչվում է Քրիստոսի հետեւողը: Նա կեանքի ախորժելի բաները վայելում է, բայց այդ վայելչութիւնները համարում է անցաւոր և մարմնաւոր զուարճութիւնների իւր մարմնոյ համար միայն: Նա համբերութեամբ տանում է իւր գլխին եկած ամեն մի անբաղդութեան, այն համազմամբ թէ՛ կատարում է աստուածային նախախնամութեան խորհուրդը իւր հօգույ վրկութեան համար:

Սուրբ համար էլիւնը ինչո՞ւն է զանազանէն, քեզ նման մարդոց վերայ դատողութիւն արած ժամանակդ: Թէպէտ պէտք

չէ պակաս մնաս այն պատիւը տալուց այլ և այլ վիճակի մէջ եղած մարդոց, որ պարտական ես տալու, բայց սրտանց պատուիր ու սիրիր առաքինութիւնն, որտեղ էլ որ գտնես՝ մէկ է, թէ թագաւորական պալատումը, թէ աղքատի իրճիթումը: Մտիկ մի տալ մարդու հագուստին, ում՝ տղայ լինելուն, ինչ տան զուակ լինելուն, ինչ սերունդից յառաջ եկած լինելուն, ինչ աստիճանի տէր լինելուն, ինչ կարողութիւն ունենալուն, այլ նորա իւր կեանքի մէջ ունեցած արժանաւորութեանը մտիկ տուր: Այժմ մի դատապարտիր արտաքին երեւոյթին մտիկ տալով, առաջ լաւ խնայիր պատճառը թէ՛ ինչու համար նա այդ բանն այդպէս արաւ: Խօսքերից խաբուելով, մօտիկ բարեկամ՝ մի դառնար մի մարդու հետ, որոյ սիրտը չգիտես և որոյ նպատակները քեզ յայտնի չեն:

Այսպէս՝ մարդոց հետ ունեցած կենցաղայնարութեանդ մէջ՝ ամեն տեղ պատելով, գտնելով թէ՛ ինչն է ճշմարիտն և աշխատելով խաբէութեան քօղը պատռել, ինքդ էլ՝ աւելի ուղիղ սրտի տէր մարդ կը դառնաս: Միշտ ուղիղը խօսած ու գործած կլինիս տաանց քաշուելու՝ իրրեւ պարզախօս ու պատուով մարդ: Քեզ համար զգուելի կլինի մարդոց առաջ աւելի երևելու, քան թէ որչափ որ ես խկապէս: Քեզ համար ասելի բան կը լինի ուրիշներին խօսելը քո մասին, և քեզ իսկ այնպէս ցոյց չտալն, ինչպէս որ կաս, այլ միայն կցանկանաս նշանակութիւն և տրժէք ունենալ Աստուծոյ առաջ, որ քո սրտիդ միջինը տեսնում է:

Երեւելէ ինչ-ձիւնից զանազանէր: Այս խօսքերը քո բարեբաղդութեանդ վահանն են, եթէ որ ուղիղ հասկանաս ու գոցա միտքը ուղիղ կատարես, իսկ ուղիղ հասկանալու համար այդ թանկագին խօսքերը՝ ինքդ քո սրտիդ մէջը մտիր և միտք արա այն օրերի վերայ, որ քեզ անբաղդ էիր համարում: Ի՞նչից էր քո դժգոհութեան մեծ մասը: Այն չէր արդեօք, որ դու կարծում էիր թէ՛ աւելի գոհ կը լինէիր, եթէ որ մի ուրիշ դրութեան մէջ լինէիր, կամ թէ՛ եթէ աւելի կարողութիւն ունենայիր, կամ թէ՛ ասպագայումը աւելի հոգս անելու բաներ չունենայիր, կամ թէ՛ այս՝ այն ուրախանալու բաներին էլ հասնէիր: Արդեօք մտքումդ չես ասել թէ՛ ինչ կլինէր, որ այս այն մարդոց բաղդաւորութիւնը, կարողութիւնը, հանգամանքը իմն լինէ՞ր, ու ինքդ քո մէջդ չես ցաւիլ, որ դու էլ նորանց պէս չես:

Այն, իմ սիրելի դժգոհ մարդ, այդպէս մտածած ժամանակդ:

դու երեւոյթով էիր դատում ու երեւոյթն խսկութեան տեղ ընդունում։ Այն մարդիքն որոնց սրտումդ նախանձումէիր, շատ կտրելի է։ աւելի վատ դրութեան մէջ էին, քան թէ դու։ ոսկու և մետաքսի տակը շատ անգամ մեծ տխրութիւն է բոյն դնում։ Անտարակոյս, դու ասումես քո մէջդ թէ՛ ի՞նչ պատճառ պիտի ունենային այս մարդիկն էլ դժգոհ լինելու։ Եթէ որ անբաղդ են՝ իրանց յիմարութիւնիցն է։ Լաւ. որ այդպէս է, չասե՛մ որ, եթէ քեզ էլ քաղաւորութիւնն ու գոհ սրտով ապրելն է պահաս, ոչ որ մեղաւոր չէ։ Հէնց քո յիմարութիւնիցն է։ Անշուշտ դու էլ լաւ բաներ ունիս, որ ուրիշները չունին և քո ունեցածիդ նախանձում են քեզանից աւելի պակասութիւն ունեցող հասարակ մարդիկը, որոց ձեռքը չէ հասնում շատ բանի։

Աքանջելի իմաստութեամբ պարգւեւ է Աստուած ամեն մի վիճակի, ամեն մի հասակի և ամեն մի օրին իւր ջոկ դուարձութիւնըն ու ջոկ նեղութիւնը։ Ուրեմն ոչ ոքի մի նախանձիր, որովհետեւ երեւոյթիցն ես խաբւում, և ոչ ոք չէ կարող քեզ երաշխաւորել, որ դու ուրիշ հանգամանաց մէջ աւելի զգալի ցաւերի մէջ ընկնէիր։

Ի՛նչ-ի՛նչ էրեւելից բաժանիլ՝ երբոր ցանկանումես որեւիցէ բանի, որ կեանքիդ համար ամենացանկալի բանն ես համարում։ Զգուշացիր ամենակատարեալ բան համարելու այն ամեն բանը, ինչ որ քո երեւակոյութիւնդ շողմումէ՝ քեզ դուր գալու կերպով՝ քանի որ չունիս, և քանի որ մեծ բանի տեղ պիտի չըզնես՝ երբոր ունենաս։ — Զգուշացիր ոսկու տեղ զնելու այն, ինչ որ թէև ըստ ինքեան փայլուն է, բայց չէ կարող քո կեանքիդ ամեն մի ժամը քեզ ուրախութիւն բերել։

Կարելի է, քո միտքդ յափշտակումէ մեծ շահ ունենալու յոյսը։ Ի՞նչ օգուտ պէտք է ունենան քեզ համար մեծ մեծ եկամուտները, երբոր քո ունեցած մեծ կարողութեանդ պատճառով նախանձի ու հալածանքի պէտք է ենթարկուիս, ի՞նչ հանգստութիւն պիտի տան քեզ մետաքսեայ կակուղ բարձերդ, բազկաթուներդ ու նստարաններդ, և փափուկ ու լաւ անկողինքդ, երբ որ հիւանդութեանդ մէջ նորանց վերայ պարկած, խի ու վախ քաշելով, կեանքդ պիտի մաշուի, ի՞նչ նշանակութիւն պիտի ունենան քեզ համար քո տանդ փայլն ու փառաւորութիւնն, երբ որ քո ամենափրկի մտերիմներիդ վերջին շունչն ու մահը քո սիրտդ տակն

ու վրայ պէտք է անեն: Քո ունեցած կարողութիւնդ արդեօք կարող էր քեզ միտարութիւն պարգևել: Քո ունեցած հարստութիւնդ արդէն քեզ մօտեցող մահուան ժամդ կարող էր քաղցրացնել:

Կարելի է մոքովդ յափշտակվում ես մեծ պատիւների հասնելու յուսով: Ինչո՞ւ ես մօտիկ տալիս փայլուն արտաքին կողմին: Մի՞թէ չես իմանում, որ չար մարդիկ ամենից աւելի ատում են նորանց, որոնք որ աշխարհիս մէջ սրելիցէ գերազանցութիւն ունին: Չե՞ս իմանում, որ ստուերը այն տեղ է աւելի թանձր, ուր որ շատ պայծառ լոյսն է ընկնում: Մի՞թէ քեզ յայտնի չէ, որ բարձր արժանաւորութիւնների հետ աւելի շատ անգամ կապուած են ծանր հոգսեր: Մի՞թէ չես հասկացել, որ բարձր և վսեմ գիրք ունեցող մարդիկը, ձանձրանալով աշխարհի համբաւից, շատ անգամ սիրով յետ են քաշվում ու նախանձելի մասնաւոր մարդու կեանք անցկացնում:

Երեւելէ ինչ-՞իչ-նչ ընկեր և ամենալաւ բան համարիր միայն այն, որ թէ և չէ փայլ-՞, բայց քո բազմաւոր կեանք անցկացնելուդ համար աւելի օգտակար է քեզ, ինչ որ միշտ կարող է քեզ պարգևել ամենամեծ, ամենալաւ և ամենատիրելի հանգստութիւն ու սրտի գոհութիւն, թէ՛ քո բարձր և թէ՛ ստոր գիրքիդ մէջ, թէ՛ քո բոլորովին առողջ եղած օրերումդ և թէ՛ քո հիւանդութեան անկողինքիդ մէջ, թէ՛ քո պատանեկութեան ու երիտասարդութեան և թէ՛ քո ծերացած, ուժից ընկած ու հիւանդոտ մեծ հասակիդ մէջ. ինչ որ մանաւանդ կարող է քեզ վստահացնել այն սուրբ վստահութեամբն, որ դու քո ստեղծողիդ, քո Աստուծոյդ աւելի մօտիկ ես: Եւ ի՞նչ են ասում այս վսեմ բարւոյ, այս անհատ մարգարտի անունն, որ մի թագաւորական թագից աւելի գին ունի: Ասում են Քրիստոս-ի իմաստ-՞իւն, Աստուծո՞ւ թանձան-՞իւն, մարտի ու լարտի որդի Բարեպաշտ-՞իւն: Այս բարկքը չէ կարող քեզանից խլել կեանքի և ոչ մի փոթորիկ. այս բարկքը պատանեկութեան ծաղիկ հասակի հետ ժամանակով չի թառամիլ. այս բարկքն՝ Աստուծոյ արքայութիւնն է, որոյ մէջ ազնուացած հոգիք են բնակվում, որոյ մէջն իշխում է և կառավարում միայն Աստուած:

Ի՞նչ ոգևորող և աշխարհից ու գերեզմանից բարձր ու վսեմ միտք է այս: Իսկութիւնն ու ճշմարտութիւնն այլ ևս երևոյթ ու

ինքնախտաբուժիւն չեն այտտեղ: Խնչպէս կարող է մարդոյս հոգին, երբ որ միանգամ այս բարիքը ճանաչել է, էլի հոգս անի ու տանջուի դատարկ ու ստուերական քանի համար, որ հաղիւ ձեռք էր բերուել ու արդէն դարձեալ անհետանում է:

Երեւել է ինչ-ինչ ջշեր: Ախ, Քրիստոսի իմաստութիւնիցը որչափ հեռու են և որչափ տարբեր կերպով են իրանց կեանքը անցկացնում՝ շատ ու շատ մարդիկ, որոնք որ իրանց քրիստոնեայ են անուանում: Նոքա աշխարհք են գալիս, աշխարհքի համար դատախարակւում, իրանց համար կեանքի ճանապարհ ու վիճակ ընտրում, աշխատում են այդ ընտրած ճանապարհի, այդ վիճակի մէջը, իրանց համար ընտրած գործից միայն օգուտ ստանալու վերայ են մտածում, որ ոչեւք է ունենան, աւելի բարձր մի բան մտքներից անգամ չի անցկենում, ծերանում են, էլ չեն կարողանում վայելիլ, ինչ որ հազար ու մի չարչարանքով ձեռք էին բերել, թողնում են իրանց ժառանգներին ու կեանքի ասպարեզիցը բոլորովին դուրս են գալիս հեռանում, մի վայելչութիւն չտեսած ու աչքները աշխարհին:

Ամենից շատ մարդոց կեանքի պատմութիւնն այս է: Նոքա բան բանի հետ խառնում են, պատահականը՝ ճշմարիտ բանի տեղ են դնում, անցաւորն՝ յաւիտենական բանի տեղ, նոքա երկրաւոր բանի համար են ապրում, իբրեւ թէ ամենեւին մեռնելու չեն, ու այնպէս են մեռնում, իբրեւ թէ այս աշխարհիս անցաւոր ու ժամանակաւոր կեանքիցը յետոյ՝ իրանց համար էլ կեանք չկայ:

Եթէ որ մարդս այս աշխարհիս մէջ էլ ուրիշ նպատակ չունի, ու միայն նորա համար է ստեղծուել ու ապրում՝ որ շուտ անց կացող երազի նման և հազար ու մէկ չարչարանքներով լի՝ շատ շատը՝ 70 կամ 80 տարի կեանք ունենայ, — եթէ որ ապրում է միայն հարբստութիւն ու տեսակ տեսակ բարիք ձեռք բերելու համար, որ իրանը չեն ու իրան մնալու չեն, — եթէ որ ապրում է ոչն ուրախութիւնների համար, որ աւելի շուտով անց են կենում, քան թէ ունեցիլ էինք՝ այսպիսի մի կեանքի համար չէր արժիլ աշխարհք էլ ծնելը: Ինչպիսի մի մահկանացու մարդոց համար աւելի լաւ կլինէր, որ աշխարհքումս գտնուած էլ չլինէին ամենեւին: Այս քիչ տեւող ու անցաւոր մեր օրերն արդեօք շատ բարձր ու պարզ ձայնով չե՞ն յորդորում մեզ մեր կեանքի ժամկետմն և ասում՝ թէ՛ մեր հոգին պէտք է կապուի ամենասերտ կապով ճշմարիտ և մնա-

յուն բանի հետ։ Աստուծոյ ստեղծած մարգն հոգի է ու յաւիտե-
նական՝ Աստուծոյ արարածների կարգումն. այս աշխարհքումն
նա պիտի լաւ ու վատ օրեր քաշելով, լուսի ու ստուերի մէջ լի-
նելով, զարգանայ ու գէպի իւր կատարելութիւնը գնայ։ Այ թէ
նա պիտի ապրի այն՝ իւր հոգ զառնալու մարմնին համար, որ
իւր հոգուցը ջոկ է ու պիտի բաժանուի նորանից, այլ իւր անմահ
ու յաւիտենական հոգուն համար։ Իւր էութեանը կողմանէ նա
մարմնաւոր աշխարհին չէ պատկանում, այլ հոգիների աշխար-
հին։ Քէպի այդ աշխարհն է ձեռքով անում նորան Աստուծոյ,
գէպի այդ աշխարհն է կանչում նորան Աստուծոյ ձայնն։ Ինչո՞ւ
համար չենք լսում մենք մեր մեծ Առաջնորդի ձայնին։

Լսում եմ Քո ձայնդ, ո՞վ Յիսուս, իմ գերաշխարհի՞կ Ուսու-
ցիչս։ Տեսնում եմ սիրով ինձ աչքով անելդ, ո՞վ հոգիների Հայր։
Բարձրանալ, միշտ բարձրանալ գէպի կատարելութիւն՝ գէպի հո-
գուն պայծառութիւնը պահանջում ես Քու ինձանից։ Աշխարհա-
յինովը չեմ կոպուիլ, աշխարհային բանի շղթաները կկոտրեմ։
Որչափ որ իմ մարմնովս աշխարհին պէտք է պատկանեմ, աշ-
խարհինը լինեմ, աշխարհի համար ապրեմ—բայց իմ հոգիս
գէպի վեր, գէպի Քեզ է ձգտում, Քեզ է փափագում.—հոգիս
յաւիտենական կեանքի է պատկանում, որ իւր համար արդէն
սկսած է, պատկանում է մի յաւիտենական կեանքի, որոյ շարու-
նակութիւնն է մեր մահուանից յետոյ ունեցած մեր կեանքը։ մի
յաւիտենական կեանքի է պատկանում, որոյ մէջ ամենազինւն ու
ամենասուրբը Քեզ ամենամօտ է. մի յաւիտենական կեանքի, որուն
Քու ինձ նուիրել ես այս աշխարհքս ծնելուցս տուած՝ և որը կա-
տարելապէս փայլելու համար՝ նախապատրաստովում եմ Քրիս-
տոսի իմաստութիւնումն։

Այս իմաստութիւնն այսուհետեւ իշխի իմ հոգուն, որովհետեւ
Քեզանիցն է։

(Ք. ա. Գ. Գ.)

Գ. Ե. Ա.